

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer (spr.)
Sędziowie:	SSA Andrzej Struzik SSA Regina Kurek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 kwietnia 2016 r. w Krakowie

sprawy z powództwa (...)Funduszu(...)przeciwko J. P.

roszczenia z umów bankowych - innych w przedmiocie zwrotu pozwu

na skutek zażalenia powoda od zarządzenia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 22 lutego 2016 r. sygn. akt I Nc 46/16

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie

I ACz 532/ 16

UZASADNIENIE

Powód (...)Fundusz (...)zaskarżył zażaleniem zarządzenie Przewodniczącego z dnia 22 lutego 2016 r., którym zwrócił pozew wniesiony przez powoda w dniu 16 lutego 2016 r. przeciwko pozwanej J. P.. Zwrot pozwu Przewodniczący uzasadnił tym, że powód działający z profesjonalnym pełnomocnikiem, nie uiścił właściwej opłaty od pozwu, nie jest nią kwota 1000zł, przy wartości przedmiotu sporu podanej na 91 367,10 zł. Wskazał, że w sprawie opłata wynosi 4569zł, a przepis art. 13 ust.1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie ma zastosowania w sprawie, a więc nie obowiązuje ograniczenie wpisu do kwoty uiszczonej wynoszącej 1000zł. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że art.5 ust 1 i 2 ustawy prawo bankowe, a w szczególności ustęp 2 nie ma zastosowania do powoda nie będącego bankiem. Nabywanie i zbywanie wierzytelności, jako czynności bankowych, z opisanego przepisu odnosi się tylko do banków. Ustawa o funduszach inwestycyjnych nie przyznaje uprawnień do udzielania kredytów funduszom sekurytyzacyjnym, a nadto z art. 5 ust. 2 ustawy prawo bankowe wynika, że nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych jest czynnością bankową, o ile wykonywane jest przez banki. Ponadto dodanie przepisu ustępu 1a związane było z odebraniem bankom prawa do uzyskiwania bankowych tytułów wykonawczych. Z podanych przyczyn zastosowano art. 130⁽⁽²⁾⁾§ 1 k.p.c.

Powód w zażaleniu zarzucił naruszenie art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2008 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 t.j., ze zm.), poprzez jego nie zastosowanie i przyjęcie obowiązku uiszczenia wyższej kwoty wpisu niż 1000zł.

Wniósł o uchylenie zarządzenia i zasądzenie kosztów od strony pozwanej postępowania zażaleniowego, przy zwrocie uiszczonej opłaty od zażalenia.

W uzasadnieniu podniósł, że przepis art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach stanowi, że w sprawach o roszczenia z czynności bankowych wpis wynosi 5%, ale nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1000zł. Czynności bankowe definiuje art. 5 ust. 1 i 2 ustawy prawo bankowe i zalicza do nich udzielanie kredytów. W sprawie strona powodowa dochodzi roszczenia wynikającego z umowy kredytu z dnia 11 lutego 2009 r. zawartej pomiędzy pozwaną, a wierzycielem pierwotnym – bankiem. Powód podnosi, że ustawa wprowadziła rozróżnienie na podstawie kryterium przedmiotowego, a nie podmiotowego, zarzucił, że ustawa pomija problem podmiotu. Powołał orzeczenia Sądów Apelacyjnych z W. i K. dla poparcia przedstawionego stanowiska, ale nie przedstawił ich treści, ani informacji o dostępie. Podniósł, że źródłem roszczenia jest umowa kredytu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i wywody prawne Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

Ustawa o kosztach sądowych (Dz.U.2005.167.1398) w pierwotnym brzmieniu stanowiła, w art. 13 „Opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych”, a z dniem 19 lipca 2010 r. dodano ust. 2 dotyczący postępowania grupowego.

Kolejna zmiana została wprowadzona z dniem 27 listopada 2015 r. poprzez dodanie ust. 1a o treści „W sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, ze zm.), opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 złotych.” (Dz. U. j. t. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.). Zmiany tej dokonał ustawodawca w związku ze zmianą w/w ustawy prawo bankowe i kodeksu postępowania cywilnego w którym uchylił przepis art. 786² k.p.c. którego paragraf pierwszy miał treść „W postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, sąd bada, czy dłużnik poddał się egzekucji oraz czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem lub z zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z tej czynności”. Uchylony przepis k.p.c. nawiązywał do art. 97 prawa bankowego, który regulował nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i w związku z tymi regulacjami wskazywano, że przepis ten adresowany jest wyłącznie do banków i dokonanych przez nie czynności bankowych.

Kolejna zmiana ,ustępu jeden a, dokonana została z dniem 15 kwietnia 2016 r. (Dz. U. 2016 r., poz. 421) nadając przepisowi treść: „1a. Opłata stosunkowa w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, ze zm.2) pobierana od konsumenta albo osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 złotych.” Zmiana ta wprowadziła kryterium podmiotowe osoby uprawnionej do niższej opłaty. Zmiana ta przesądziła, że powód nie jest uprawniony do niższej opłaty, ale do rozważenia pozostało zagadnienie, czy nie był do niej uprawniony w dniu wniesienia pozwu. Odpowiedź jest negatywna. Kluczowe znaczenie ma to, czy wobec stosowania w sprawie dotychczasowych przepisów, roszczenie powoda wynika z czynności bankowej z pozwanym. Roszczenie powoda z takiej czynności nie wynika. Powołany art. 5 ustawy prawo bankowe nie skutkuje przyjęciem, że czynność pomiędzy bankiem – zbywcą wierzytelności, a nabywcą wierzytelności – powodem, jest czynnością bankową pozwanego z powodem, a wręcz przeciwnie jednoznacznie wskazuje na to, że jest to inna czynność. Ustawodawca wprowadził regulację kierunkową, semiimperatywną.

Nie zmienia stanu rzeczy brak w stosowanej regulacji zwrotu „bezpośrednio z bankiem”. Istota sprowadza się do tego, że podstawą roszczenia powoda jest czynność dokonana z bankiem, jaką było nabycie wierzytelności i ta czynność jest podstawą roszczenia powoda. Niezależnie od tego czy jest to czynność bankowa czy też nie mieści się w tej kategorii to w stosunku do pozwanego żądanie pozwu nie jest oparte o dokonaną przez niego czynność bankową tylko o czynność prawną dokonaną pomiędzy bankiem a powodem. Wreszcie kontekst historyczny regulacji także przemawia za takim

rozstrzygnięciem. Sąd Apelacyjny szerzej odniósł się do zagadnienie w postanowieniu w sprawie I ACz 170/16. Poza rozpoznaniem zażalenia pozostaje ocena kolejności czynności podejmowanych przez stronę pierwotnej czynności prawnej i pojęcia podmiotu zaufania publicznego. Z tej przyczyny zażalenie nie mogło odnieść skutku, art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Na marginesie Sąd zauważa, że z karty 20 akt, wynika wystosowanie wezwania do pozwanej z datą 2 lutego 2016 r. z terminem wezwania do zapłaty do dnia 9 lutego 2016 r., przy twierdzeniu w zażaleniu (k. 28), że pozwem z dnia 10 lutego 2016 r. strona powodowa wniosła o zasądzenie wskazanej kwoty. Oczywistym jest nierealność terminu wezwania do zapłaty, jak i wniesienie pozwu przy tak nieprawidłowo zakreślonym terminie.

SSA Regina Kurek SSA Jan Kremer SSA Andrzej Struzik